

NOI suntem cei mai NOI dintre
cei NOI, căci suntem NOI!
Răspunsul este doar ... NOI!

Revista Liceului Teoretic Sânnicolau-Mare

Motto: Adoramus!

I.H.: - MI AMI TU?

S.o.: - SIGNORE, TU SAI TUTTO, TU SAI CHE TI AMO!

I.H.: - Iubește-mă așa cum ești! (Cuvinte încurajatoare adresate de Isus Hristos Sufletului omului.)

Sumar:

MOMENT POETIC

Sport

Natalia la
Timispoara

Para-poveste

OMENIREA..

Top pretty Boys

Despre lege si guvernare

Semnele Lui

Cronica

MUZICA

*Istoria
Pastilor*

MODA

Shakespeare

Numărul 5, aprilie, 2001

Vin... Paștile Domnului, Paștile...

Cât de înălțătoare ar trebui să fie și această sfântă Sărbătoare a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, prin care se deschid toate Primăverile sufletelor noastre! Cântecul clopotelor de înviere se împletesc în dimineața de Paști cu trilul înaripatelor "multului rotund", în semn de binecuvântare, într-o împreună lucrare cu glasul închinătorilor creștini, în și prin, rugăciune!

Totul s-ar cuveni să iradieze o lumină celestă: fețele bucuroase ale oamenilor, privirile lor umede, vorbele sincere și blânde de mulțumire și pace, prin care se întâmpină, sărbătorește, îmbrățișându-se unii pe alții, cu o caldă salutare: – Hristos a Înviat!, – Adevărat a Înviat!

O, Miel Frumos, Curat și Alb, Care ne-ai dăruit acest Praznic Luminos, oferindu-Te Singur Jertfă pentru Paștile noastre cele Veșnice, Dragul, Nevinovatul nostru Miel~ Isus Hristos!

Paștile Domnului, Paștile... vin, iarăși, an de an, amintind Jertfa atât de Sfântă, dar și Învierea Mântuitorului. Pentru creștini, aceasta este sărbătoarea Fiului, a Doua Persoana a Sfintei Treimi, reprezentând încununarea biruinței Luminii asupra întunericului, a Vieții asupra morții, a Iertării asupra păcatului, a Iubirii asupra urii, a lui Isus Hristos asupra Satanei.

Paștile și celelalte Sărbători creștine ar trebui să fie, pentru noi, lumini strălucitoare pe drumul sfânt spre veșnicie, ca niște "oaze" cerești în pustiul acestei vieți, "anume" popasuri fericite, în drumul nostru obositor. Fără aceste lumini, oaze și popasuri, ne-am fi prăbușit demult în întuneric, ne-am fi cufundat în hău, în pieire. Fără ele n-am avea odihnă, dar nici pace, nici viitor. Tot ce leagă sufletele și istoria noastră de Dumnezeu și de harurile Sale, oferite, din mare dragoste, nouă, în toate aceste sărbători, (dar nu numai!) n-ar trebui să putem uita vreodată; ele trebuie păstrate, cu pioșenie, fiindcă Adevărul lor, mai presus de mintea și înțelegerea omenească, reprezintă însuși temelia "vieții"... noastre... ca indivizi, familie, neam...

Așadar, în preajma Sfântului Praznic, să ne deschidem, cu toți, inimile, și, într-un imn de mulțumire, "să ne rugăm Domnului", păstrând, perpetuând și cinstind, cum se cuvine, Sărbătorile noastre cele bune și străbune!

Ferice de cei care pot și o vor face cu inima și cugetul curat, și fie ca glasurile lor înălțându-se să fie bine primite!

- Semnele Lui -

"Eu sunt Calea, Adevărul și Viața, nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine" (Ioan 14:6)

Sfințenia, bunătatea și smerenia sunt semnele dinlăuntru ale Hristosului Celui Adevărat!

Lacrimile, crucea și jertfa sunt semnele Lui dinafară!

Acest Hristos este singurul adevărat: Hristosul cel răstignit, Mântuitorul nostru, pentru că ni S-a făcut cunoscut și trebuie recunoscut în Cuptorul Suferinței, al Calvarului golgotic, arzând cu noi și pentru noi.

Acesta este Isus Cel prigonit pentru Adevăr și Neprihănire, Isus Cel însetat, flămând și gol, Cel lepădat de toate oficialitățile lumești, Cel întemnițat pentru Evanghelia Dragostei curate, Cel disprețuit pentru simplitatea smereniei duioase, Cel prigonit, trădat, prins, flagelat, batjocorit, și

răstignit pentru neformalizarea și neîmpăcarea a tot ce e străin de Dumnezeu.

Acesta a fost, este și rămâne Hristosul, Mesia, Fiul lui Dumnezeu și Domnul nostru.

În "Cuptorul de foc", "lămurit" prin Calvarul de pe Golgota, am aflat prin El, că orice lucrare – (dacă nu implică, de la o anumită cantitate și strălucire în sus) – nu poate avea nici putere, nici durată, nici valoare; numai în "Cuptorul de foc" al dragostei și jertfei, ni se ard, cu adevărat, toate

legăturile negre pe care le avem înapoia noastră și cele cenușii cu cele de jos, rămânându-ne doar o singură legătură, cea strălucită, cu cele de Sus, și fericită, cu cele Eterne!!!

Drepturile femeii afgane

Un procentaj destul de mare din populația globului este de părere că drepturile femeii sunt egale cu cele ale bărbatului și nu neg acest lucru, atâta timp cât în cauză sunt țările occidentale. Dar, dacă ne întoarcem privirea spre Orientul Mijlociu și, mai cu seamă, spre Afganistan, situația nu e chiar atât de “roz”, balanța drepturilor înclinând cu mult mai mult în partea bărbatului decât în cea a femeii, singurul ei drept fiind dreptul la viață, dacă îl pot numi astfel, deoarece odată cu apariția talibanilor, un grup de revoluționari semianalfabeți și analfabeți, în anul 1995, viața ei a devenit un calvar, fiind condamnată la o cădere liberă sub limita existenței, ajungând aproape la sclavie, lucru defăimător pentru o țară la început de mileniu III. Izolată la domiciliu forțat, petrecându-și întreaga zi între pereții casei, femeia este exclusă din viața socială și publică. “Mumificată” în burqa, o tunică făcută dintr-un material greoi ce le împiedică să audă și să vadă, acoperindu-le din cap și până în picioare, singurele femei pe care le poți vedea sunt cerșetoarele. Aproape toate sunt văduve ale celor 60.000 de bărbați uciși de talibani. Lipsindu-le dreptul de a munci, ele reușesc cu greu să-și întrețină familiile, sau ceea ce a mai rămas din ele.

Multe dintre femei își găsesc sfârșitul sub roțile căruțelor și mașinilor, care nici măcar nu le ocolesc, pentru că o femeie afgană este egală cu zero, cuvântul “femeie”, în limba talibanilor, fiind sinonim cu “ființă inferioară”.

Analiztii consideră Afganistanul drept o țară degenerată, redusă la jumătate și în care femeia este condamnată la analfabetism.

Daniela Rusu

Din istoria Paștilor - fragmente -

Pentru că în curând majoritatea creștinilor vor serba Paștile, m-am gândit să fac o incursiune în timp până în ziua când a fost instituită această sărbătoare. Era demult, pe vremea când poporul evreu se afla în robie în Egipt, iar faraonul, încăpățânat, nu voia să-l lase să plece spre țara făgăduită de Dumnezeu. Moise îi duce faraonului o ultimă solie, spunându-I că la miezul nopții Îngerul Domnului va ucide toți întâii născuți ai Egiptului, pe când cei ai evreilor vor rămâne în viață. Ba mai mult, poporului lui Israel i se va împlini făgăduința dorința eliberării, trebuind să fie gata de plecare. În acea zi, însă, fiecărei familii de evrei i se cerea să junghie un miel, iar tatăl, ca „preot” al familiei trebuia să ungă cu sângele mielului stâlpii ușii și pragul de sus al casei, astfel încât Îngerul care avea datoria de a ucide întâii născuți, văzând sângele să nu intre în acea casă. Mielul jertfit era apoi fript la foc și apoi mâncat în întregime cu azimi (pâine nedospită) și verdeturi amare, în grabă și tăcere. Nimeni nu avea voie să iasă afară până dimineață. Acestea erau Paștile Domnului, o sărbătoare pe care evreii aveau s-o țină de atunci înainte pentru a comemora eliberarea din robie. Sărbătoarea Paștilor trebuia să privească, însă, nu doar înapoi, ci și înainte, spre Domnul Hristos și jertfa Lui. După cum jertfa mieilor a fost prețul pentru răscumpărarea întâilor născuți de la o moarte sigură – atâta timp cât erau ascultate instrucțiunile date, moartea lui Hristos pe cruce urma să fie prețul plătit pentru eliberarea oamenilor din robia păcatelor.

Și, pentru că peste puțin timp creștinătatea de azi va sărbători Paștile, privind înapoi spre moartea și învierea Fiului lui Dumnezeu, să nu uităm să serbăm dar praznicul, „nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimile curăției și adevărului” (1Cor. 5:8).

Camelia Dan

După ce, plin de voluptatea întinericului dulce,
Văzu că astfel el, supt de vigoare și plăcere,
Îmbrăcat de-a morții lacrimă, se scurge,
Un anonim plâpând e dornic de-autocreere.

Plămădit din lutul cel primordial,
Sculptat ca fiu, pierdut ca și Adam,
Dintru eternitate, însă cam matinal,
Tatuă cu sânge pe-al trăirii alean,
Un porumbel,... cam diafan...

Luceau stelele în palma-i de creator
Căci se sculptă pe sine... pătruns de elan,
Cu mintea-i îmbăcsită de iubire și dor,
Însă păcat, era cam bătăran,
Căci i-a cioplit pe restul, ... cam falsor,
Din linii drepte, lipsite de amor,
Infatuate de prostie și umor.

Și-a pus sculpturile în linie
Și-și luă rolul de coordonator
Însă e cam sadic, păpușile își chinuie,...
Ca și un Dumnezeu... mistuitor.

Tanathos

Deznodământ

Vibrează coarda nonșalanței nepătate
Când mă apropii sau mă depărtez
Din ochii mari, săgețile halucinante
Însângerează liniștea în care mă așez.

Trăiri intense zguduie integritatea
Fragilă și înfricoșată, ea se dă-napoi
Lăsând nestăvilite gânduri ca să curgă
Să se înece într-o baltă cu noroi.

Din visul cel pierdut rămâne trauma nefastă
Spre care amintirea se întoarce deseori
Pe suflet va rămâne cicatrice, ce păcat că
Imensitatea ei îți dă fiori.

Lecter

Scară

În spirală axială,
Se coboară ca pe-o scară,
O figurină din ceară,
Sub lumina difuză, de seară,
Într-o zi de veche primăvară,
Cu iz de viețuire amară.
Coboară-ncet, imaginea mi-e clară,
Însă privirea mea de muritor, ilară,
Nu-mi permite să văd figurina din ceară,
Moartă-n început de primăvară
Dar reînviată în propria-i ființă iară,
Nesătulă de viață-aceasta cam amară;
Ființa mea nu mai coboară,

Ci începe să urce pe scară,
Ucigând figurina de ceară,
În plină seară...

de primăvară.

Orion

Morgana I

Și gândul tremură la umbra frunții
Când de pe buze roua i-o culeg
Ea, roua, nu-mi va da decât răgazul
Să-mi amintesc mirajul ce-l alerg.

Amăgitul

Morgana II

Pustiul îl ascult, mă fascinează
Când vântul suieră tristețea ce o port
Când negre gânduri se rotesc asupra
Cum corbii se rotesc deasupra unui mort.

În griul infinit se conturează forme
Și panorama tristă se urnește
Visând între real și nereal
Gândirea zboară, realitatea o oprește.

Speriat de discordanța monstruoasă
Dintre absurd și absolut
Mă contopesc într-un sărut
Cu marea de suspin amar
În care se revarsă fluviul cu ororile
Unde se scaldă ea. Și e plăcut...

Amăgitul

Zbucium

Pale de întineric,
Pe orizont de valuri
Înscriu în suflet
Vorbe de osândă...
Apele urcă,
Plesnesc viața în obraz
Cu furii de balaur,
Minciuna rânjește
În bucuria moartă.
Deșertăciunea ei...
Ce haos!

Eres

Blestem

Te blestem pe tine, ucigaș de vise să te pedepsească Cel de sus
Pentru că rana ce mi-ai făcut-o în suflet în sânge a apus.
Blestemat să fii tu cu gura ta de foc cu ochii tăi furați de la cer
Căci m-ai făcut să cred în vorba ta căci m-ai făcut să cred că
ești un înger.
Dar acum tot trupul meu îți refuză apropierea, atingerea
În fața ta stă o ființă reinăscută din cenușă ce-ți cunoaște firea
Dumnezeul meu este atotputernic și o sa te pedepsească
Și blestemul greu ce l-am aruncat asupra ta
Are să se împlinească!

Laczo Andreea

Catren

În depărtări cețoase, zarea se deschide
Îmbietoare, plină de himere noi
Ce lacome înghit fantasmale averse
Pe cei pierduți pe drumul de apoi...

Carcass

Luceau sticlind ochii luminii
aprinși dintâi de cerul negru
arzând, în forma crucii, toți asinii,
pe care-I călăreau Hristoșii, cu de-a-ntregu.
Și fiecare crucifix, plin de sudori,
întinse peste, cu sânge de miel
strigau parcă în mii de culori,
care erau de fapt una, și aceea e... la fel.
Sunau adânc din piepturi de creații,
cântece false, nălțate miilor, Hristoși,
veniți parcă să dea răspuns la ecuații,
călcând peste toți, dar devenind leproși.
Un nor, cam acoperă și zarea
și o perdea, ... una mai de cu duh
s-a rupt în două ca și marea,
ce moise a despicat-o în văzduh.
S-a rupt, doar una însă
deși mai mulți Hristoși erau,
plnși pe la colțuri de bisericuță,
de bieții proști ce lor se închinau.
S-a rupt doar una căci în cele din urmă
dintre atâtea mântuitori crucificați,
doar unul, și acela, spinul,
s-a ridicat dintre cei morți, la înviați!

Anastasia

Contemplație

Noi muzici petrec și răsună
prin lumea de neguri și ură...
din file de abis și de ape,
prin luminile-adânci de sub pleoape...
din caznele unui ochi singuratic,
furate de valul extatic
pietrificând visarea în făclii,
reverberând prin valurile mii,
chemând din zările lumii,
deasupra veciilor spumii,
imensitățile într-un haric "cerșit"
contemplând dumnezeiescul răstignit
pe crucea Golgotei împătimit.
Cel care a binecuvântat
sămânța preschimbând-o în pădure
foșnind frunzelor azure,
tăria să ilumineze...
prin rana sfintei jertfe-nfiorând
morții și vii mereu urcând
din legănările plebee
spre spațiile eteree.

Eres

ISUS

Prorocii în Biblie ne-au scris
Că Tatăl pe unicul său Fiu ne-a trimis
În lume să vină și să îi mântuiască
Pe cei care-L vor urma să-i ducă-n Paradis să trăiască.

Ca Dumnezeu, venit-ai pe Pământ
Trimis de Tatăl și de Duhul Sfânt
În lumea asta mare și foarte rătăcită
Ca să se întoarcă la El, să fie mântuită.

Ca om ai umblat prin lume pe Pământ
Și nu te-ai împotrivit nici când Iuda a-ncercat
Să-și vândă învățătorul și Dumnezeul Sfânt,
La farisei și preoți să fie judecat.

Cum au putut să-ncapă atâtea laolaltă
Atâta chin, durere și-atâta bunătate
Când Te-au bătut... hulit și Te-au scuipat
Iar Tu la Tatăl cu lacrimi Te-ai rugat.

Privind cum ochii Tăi cei blânzi, pe cruce, se înnoptară
Și Duhul Tău cel Sfânt ce nu putea să moară
Când ceasul a sosit, sulita-n coastă Ți-au înfipt
Tu ai strigat: "Tată de ce m-ai părăsit?" și "S-a isprăvit".

Și-atunci Pământul s-a cutremurat
Și soarele sa ascuns, și n-a mai luminat
Abia atunci văzut-a mulțimea de evrei
Că Fiul lui Dumnezeu a fost printre ei.

Și-a treia zi cu mir scump au venit
Câteva mironosițe și n-ai fost de găsit
Doar un înger strălucitor li s-a arătat
Și-a zis: "Cu-adevărat vă spun... Hristos a înviat!"

Grijac A. Mirela

Ludică

M-am prins în jocul vântului cu zarea
sclipind de miraje, ascultând chemarea
plămădită-n noianul legănat al sferelor
spre adâncile tăceri ale curcubeelor,
ascultând simfonia stelelor
petrecând, peste valuri, bălăia mareelor;
m-am prins în jocul horelor din haos
fugind peste întâmplări, căutând repaos;
m-am prins într-un miraj al celei clădind
palate de mărgean pe nisip izvodind,
netemător infinitul, mării măiestre
de pasul nelumesc – ceasornic oprit între astre;
m-am prins în joc de zboruri prin cuvinte
căutând umbra izvoarelor sfinte
și mi-am uitat durerea – sfârșită în gând nelumit,
simțind dezlegarea dorului strunit
din lanțul necuvântului - cuvânt pătimit...

Eres

OMENIREA... ÎNCOTRO?

...Uitați-vă în jur... „a deschide ochii”, „a destupa urechile” în scopul cunoașterii obiective a lumii pe baza relației senzoriale dintre individ și cele ce-l înconjoară, constituie o primă fază în campania de familiarizare cu elementele, fenomenele din jur.

Sub acest aspect, pornind de la observații directe, până la cele de care luăm cunoștință din diferite surse (școală, televiziune, presă etc.), ne prezintă o imagine nu chiar roză a lumii, situație facilitată în cea mai mare parte de

elementul uman. Poziția adoptată, aceea de parazit, pare să-i șadă tot mai bine omului, care uită că i s-a dat și un „cap” spre a-l... uza.

O atitudine obiectivă servește (sau cel puțin ar trebui să servească) subiectivității, ce naște, bineînțeles, în concordanță cu primul element, mentalități, strategii, perspective. Acestea sunt oferite, ce-i drept, doar că sub masca libertății de a alege dintre ele, pare să se urmărească o deturnare a atenției noastre de la simțul creator.

Desigur, ne putem mulțumi cu oferta ce nu este chiar atât de groaznică, dar, din moment ce putem făuri la rândul nostru idealuri, atât pentru noi cât și pentru alții, mai puțin motivați, nu văd de ce n-am face-o.

Adevăratele perspective nu cunosc înfundături. La fiecare pas apar altele, gradual deschizându-se o multitudine de orizonturi care, prin însăși natura lor, nu pot fi „atinse” dar, în schimb, pot lărgi barierele cunoașterii și, odată cu acestea, limitele umane.

Andrei Savu

CRONICA AK 47

Bazându-ne pe teoria evoluționistă, în care selecția naturală este cea care contează, putem spune că omenirea, omul în general, „a evoluat”, sau, cel puțin, așa ar fi fost normal, revoluționându-se pe sine și întreaga sa cunoaștere (infimă). Chiar și în creaționism, datorită faptului că omul are un etalon, putându-se raporta pe sine întotdeauna la divinitate și la istorie, ființa umană poate „evolua”.

Evoluția la care mă raportează nu e cea biologică, ci cea intelectuală, culturală; însă, când se ajunge la un maxim relativ, pare-se că lumea începe să „involueze”, nu prin faptul că nivelul IQ-ului scade, ci prin decăderea valorilor morale, prin dispariția bunului simț în favoarea bătărăniei și nesimțirii, prin distrugerea culturii adevărate și promovarea culturii de autobuz sau de cartier (subcultură). Păcatul mare e că toate acestea se găsesc la tinerii din ziua de azi, care au uitat care sunt adevăratele valori, și în locul lor, punând infamele valori scornite de societate.

E adevărat că acum, în timpurile prezente, oamenii sunt mai informați și mai informatizați, și, prin urmare, mai cunoscători asupra lumii în

care trăim, însă, oare, ceea ce ei „agață” sunt doar informațiile care le sunt folositoare?

Pe zi ce trece, neglijența față de bunele maniere, față de vechea omenie, corodează sistemul bazat pe „bătrânele” dar autenticele valori ale dreptății, cinstei, onoarei etc. Bătărănia, barbarismul și întoarcerea la nivelul omului de cavernă (sau de tavernă) sunt niște realități umilitoare ale omenirii (și, implicit, și ale României, unde acestea par să ia amploare, agravându-se cu fiecare unitate de timp) din vremurile noastre. „Porcirea” și „împorcirea” (cel mai potrivit termen, dacă mi se permite asocierea) devine un obiect de mândrie, începând de la micile „porceli” fizice, până la cele mai mari și mai grave, cele morale. Dacă se presupune că omul ar avea un strămoș comun cu primatele, datorită evoluției, prin tendințele involuționiste, omul ar putea deveni, în viitorul apropiat, un „văr” nu prea îndepărtat de-al porcului, cu ceva mai mult creier.

Oare chiar vrem aceasta...?

Dimulescu Petru

Robinson Crusoe
(versiune nouă)

După nenumăratele ediții clasice și moderne ale cunoscutului roman al lui Daniel Defoe, după mai multe ecranizări, unele reușite, altele care abia și-au scos banii, mi-am propus să realizez o nouă variantă, inedită a celebrului roman. După ce am meditat îndelung, am înțeles: o nouă variantă înseamnă ceva cu totul diferit, diferit de original și diferit de diferitele variante. De înțeles, am înțeles, dar ce am realizat, iată în rândurile care urmează.

Robinson Crusoe era în copilărie un băiat foarte singuratic. Nu-i plăcea să se joace cu alți copii și nu-i plăcea nici compania celor vârstnici, mai ales a părinților săi. Mama insistă prea mult ca el să ia untură de pește, ceea ce-l irita și refuza cu încăpățănare, în timp ce tatăl său îi spunea cu bunăvoință:

Ce preferi, puiule, o lingură de untură de pește sau o pereche de palme de la tata?

În felul acesta Robi s-a fortificat foarte mult. Cu școala a rezolvat-o repede. Nu s-a dus. A socotit că este pierdere de timp când el poate afla absolut tot ce dorește- chiar lucruri despre care nu se învață la școală- de la televizor și mai ales de „după blocuri”. Motto-ul după care se ghida era: „We don't need no education... Hey, teacher, live the kids alone!...”

Când a ajuns major și-a căutat slujbe care să-l scutească să vină în contact prea direct cu oamenii. (Un psihiatru care l-a consultat a spus că suferă de „sociofobie”, o formă mai gravă a mizantropiei.) Așa, de exemplu, mai întâi a fost paznic la grădina zoologică unde a rămas un timp pentru că îi plăceau animalele foarte mult (fapt care-i va sluji ulterior). De acolo însă a plecat, căci duminica și în zilele de sărbătoare venea prea multă lume la ZOO. A fost un timp liftier în lifturile de mare viteză unde nu apuci să vorbești cu nimeni, plasator la un cinematograf de cartier unde-i plăcea că era destul de întuneric și, în cele din urmă, supraveghetor la un cimitir de mașini. (I se propusese la un moment dat să fie paznic la un cimitir adevărat, dar avea el idee că morții ies noaptea din morminte și atunci toată liniștea lui interioară s-ar fi risipit.) Cu mașinile era altceva: o mașină ajunsă la fier vechi... vorba ceea „mortul de la groapă nu se mai întoarce”.

Din copilărie însă Robi avea un vis secret. Să facă o călătorie pe mare. Să plece într-o croazieră pe Atlantic. Nu se putea socoti un adevărat englez dacă nu cunoștea marea. Anglia fusese înainte de toate o mare putere navală. Și iată că într-o zi avea să-și îndeplinească acest vis. Deci Robi își cumpără biletul necesar în prețul căruia intra cabina, micul dejun și cina. De asemenea, putea folosi bazinul de înot de la bordul vaporului, terenul de tenis și multe alte servicii.

Totul părea că decurge în condițiile cele mai bune. Singurul lucru care nu se producea (deși Direcțiunea garanta acest lucru), nu se declanșa nici o furtună. Robi privea enervat barometrul care, cu toate că arăta cu încăpățănare timp frumos, nu se ivea de nicăieri nici un semn de ciclon. Și atunci lui Robinson îi veni o idee care puse imediat stăpânire pe el. Să naufragieze! Dar cum? Pe o mare perfect calmă, cu o navă modernă bine echipată capabilă să reziste la orice încercări? Să producă vre-o defecțiune vaporului? Era exclus, cu minimul de studii pe care le avea, n-ar fi reușit în nici un caz... și apoi... chiar dacă planul i-ar fi reușit, s-ar trezi pe insulă cu o mulțime de naufragiați. Halal, Robinson! A urmărit el filmul TITANIC, dar privindu-se în oglindă, constată că de la el până la Leonardo cu Caprele era cam mult... deosebiri, nu glumă!!! O idee i-a venit, totuși. Să fure una din bărcile de salvare că „bogda proste” erau multe (s-a învățat autorul minte că trebuie să fie chiar și în plus decât sunt necesare). Zis și făcut! Odată ajuns în barcă, restul a fost simplu.

A dezlegat barca și a început să vâslească încet spre linia neagră care se deslușea la orizont și unde îl aștepta mica insulă cu țărmul ei stâncos. Abia se depărtă de vapor că auzi un susur ușor și simți cum barca este propulsată fără ajutorul vâslelor. Extraordinar! Barca avea un mic motor electric silențios care era dirijat cu o celulă pe bază de raze infraroșii. Așa că barca îl ducea de la sine spre țăntă. În scurt timp puse piciorul pe nisipul primitiv al insulei pustii. Trase barca pe plajă și încercă să se orienteze. Deodată... nu, nu l se păruse, de după un tufiș își făcu apariția o siluetă neagră:

- Fi-ți binevenit, sir, i se adresa umbra într-o engleză excelentă.

- Dar cine ești dumneata? Întrebă Robinson uluit.

Eu sunt Sâmbătă, nepotul lui Vineri, pe care urmașii lui Defoe m-au angajat să fac pe nebunul și sa-i prostesc pe turiștii țicniți ca tine că insula aceasta e pustie. (Va urma)

Petronela Mircsov

Topul muzical al liceului

1. ATB – *Let U go*
2. ATC – *Why oh why*
3. Planet funk – *Chase the sun*
4. Dario G. – *Dream to me*
5. BSB – *The call*
6. Bosson – *One in a million*
7. Eiffel 65 – *Back in time*
8. Zdob si Zdub – *Ciobanășul*
9. RM&CA – *Nobody wants to be lonely*
10. Darude – *Calm before the storm*

Îi urăm un călduros „La mulți ani” domnului director Jebelean Ioan, care în data de 2 aprilie mai trece încă un pas pe treapta vieții. Cu această ocazie îi dedicăm melodia „Să nu-mi iei niciodată dragostea” de Holograf.

Redacția revistei „?/Noi”

FESTIVAL ROCK LA TÂRGU-MUREȘ

În seara zilei de 14.03 anul curent, Târgu Mureș a fost gazda unui concert cum rar a mai văzut „Țara lui Dracula”. Programat pentru ora 7³⁰, a început însă în jurul orei 8³⁰, fapt care combinat cu împiedicarea spectatorilor să intre în sală la ora stabilită (5³⁰) a avut darul de a agita puțin spiritele. Oricum, lucrurile au decurs bine și, în fața unui public dezlănțuit au apărut pe scenă RAWHEAD REXX, SOILWORK, NEVERMORE și capul de afiș ANNIHILATOR, care au stârnit furori, aproximativ 5 ore.

Prima trupă (RAWHEAD REXX), provine din Germania și este adepta unui heavy-metal sănătos și lipsit de compromisuri, care a impresionat într-un mod plăcut audiența. Aflată în Underground, formația mai are de luptat până să se impună pe scena din Europa dar faptul că au ajuns să cânte în deschiderea show-urilor ANNIHILATOR și NEVERMORE, este un pas pentru ei, și eu le urez baftă în continuare.

A urmat apoi Soilwork, care, pur și simplu „au luat fața” publicului extaziat. Într-o atmosferă incendiară ei și-au prezentat ultimul album „A Predator's portrait”, care este considerat original și care, ca și trupa, beneficiază propagandă din partea lui Rob Halford (ex-Judas Priest), un zeu al metalului. Acesta, în timpul unui concert pe care-l susținea la Malmö (Suedia) a spus despre ei: „Dacă nu ați ascultat până acum Soilwork, e bine să o aveți în vedere, pentru că e o trupă de mare viitor”.

Band-ul s-a format în 1995 în Suedia. Pe vremea aceea activau sub numele de Inferior Breed, nume sub care au scos albumele „Steelbath suicide” (1998) „The chainheart machine” (1999). Ei au ținut publicul român într-o agitație de nedescris, pregătindu-l pentru NEVERMORE, care, într-o pasă foarte bun, au avut o prestație scenică de milioane, făcând un show de neuitat. Vocalistul Warrel Dane a spus spectatorilor că „Vom mai veni pe la voi, deoarece aveți nevoie de mai mult metal”.

Trupa ia ființă în 1991 în Seattle (USA), la inițiativa lui Warrel Dane (vocal) și Jim Sheppard (bass), mai apoi fiind cooptați Jeff Loomis (chitară) și bateristul Van Williams.

În 1994 semnează pentru casa de discuri „Century Media” și în 1995 apare pe piață albumul de debut „Nevermore” primit bine atât de mass media cât și de public. Urmează în 1996 al doilea disc, intitulat „The Politics of Ecstasy” și, după o pauză de trei ani, „Dreaming Neon Black”. Ultimul produs de studio al americanilor se numește „Dead Heart in a Dead World”. Apărut în 2000, albumul are exact acea strălucire de care cvartetul avea nevoie, cuprinzând un melanj de sonorități agresive și melodioase greu de descris.

În sfârșit, pe scenă a urcat atât de mult așteptatii ANNIHILATOR, cu Jeff Waters (chitarist, vocalist și fondator) într-o mare formă, care, alături de colegii săi (Joe Carneau/voce, Ray Hartmann/baterie, Dave Scott Davis/chitară și Russel Berbuist/bass) au ținut audiența cu suflul la gură. Jeff a stors pur și simplu muzica din chitara sa, spre deliciul nostru, al publicului. O scurtă istorie a „anihilatorilor” nu strică, astfel încât e bine să se știe că grupul e de fapt un fel de proiect a lui Jeff Waters pe care-l înființează în 1984 la Ottawa (Canada). De-a lungul timpului, prin grup s-au perindat numeroși muzicieni dintre care cel mai demn de amintit este vocalistul Randy Rampage.

Discografia ANNIHILATOR sună cam așa: „Alice in Hell” (1989), „Never, neverland” (1990), „Set the world on fire” (1993), „King of the Kill” (1994), „Refresh the demon” (1996), „In Command” (live 1996), „Remains” (1997), „Criteria for a black widow” (1999) și „Carnival Diablos” (2001).

Confruntat cu numeroase probleme, atât în cadrul grupului cât și personale, Jeff nu a abandonat niciodată muzica și a ținut întotdeauna steagul sus, dovedindu-se un adevărat suportor al metalului, pe care, sper că a reușit să-l trezească și pe plăurile mioritice...

Copilaș C. Emanuel

Nati, la Timișoara

În data de 12 martie, a.c., la ora 14³⁰, avionul Nataliei Oreiro a aterizat pe aeroportul Otopeni din București. În aeroport erau foarte mulți fani, foarte entuziasmați de sosirea acesteia. În aceeași zi a fost invitată la emisiunile posturilor de televiziune Acasă și ProTV, unde Natalia, a răspuns tuturor întrebărilor adresate de moderatorii, cu multă sinceritate, relaxare și naturalețe. În zilele următoare, adică 14 și 15 martie, Natalia a susținut două concerte la Sala Polivalentă din București, și, mai apoi, în 16 martie, Nati a filmat un videoclip pentru melodia „Nada mas que hablar” la Castelul Bran din Transilvania. În următoarea zi, Natalia era așteptată cu mult entuziasm în Timișoara. Deși se anunțase că avionul va sosi la ora 11 pe aeroportul Internațional Timișoara, acesta a avut o întârziere de aproximativ 5 ore, punând la încercare răbdarea fanilor care o așteptau cu mult entuziasm. Încă de la ora 18³⁰ sala Olimpia a fost luată cu asalt de numeroși fani. Înainte de începerea concertului, în spatele sălii Olimpia, locul pe unde Nati intrase în sală, au venit mulți

copii care doreau să o vadă și să primească autografe de la ea, știind că ea avea cabina foarte aproape de ieșire, și, cu mic cu mare, îi scandau numele. În sfârșit, pe la ora 20, oamenii de ordine au început să dea drumul mulțimii în sală.

Pe la 2030, când sala era arhiplină, luminile se stinseseră și pe scenă apărură Natalia, interpretând „Tu veneno”, cea mai actuală melodie a ei. Pe parcursul întregului concert, Natalia a fost foarte comunicativă cu publicul, la un moment dat luând pe scenă cu ea două fetițe din primele rânduri. Ea a primit de la fani foarte multe jucării de pluș, pe care ea le strângea cu sârguință. După aproximativ o oră și jumătate, Nati a încheiat spectacolul cu prezentarea întregii sale echipe care au acompaniat-o. Natalia a ieșit în scurt timp de pe scenă, dar s-a reîntors foarte repede la insistențele publicului, interpretând încă 3 melodii: „Cambio dolor”, „Me muero de amor”, și, din nou, „Tu veneno”, cu care a încheiat spectacolul.

Cristina Broștean

Machiajul de-a lungul timpului (ultima parte)

În anii 1960 a urmat o adevărat revoluție: femeia descoperă bronzul, triumfă fondurile de ten, fardurile, pudra. Rezultatul? Machiajul poate accentua expresivitatea chipului uman, punându-se accent pe naturalețe și contururi fine. Odată cu secolul XX, fardarea gurii își recâștigă un loc important în machiaj evoluând de la buzele închise la culoare ale divelor filmului mut, la buzele moi și luminoase ale lui Marilyn Monroe.

Alfabetul cromatic al machiajului a constituit dintotdeauna codul cel mai interesant de descifrat datorită mesajului pe care-l transmite. Un exemplu concludent sunt culturile occidentale. Pieile roșii nu-și fardează niciodată fața pentru a părea mai frumoși ci doar pentru a comunica prin intermediul culorilor în timpul unor ceremonii. De exemplu o squaw îndrăgostită își vopsește obraji în roșu pentru a sugera vitalitate și pasiune, iar fruntea în alb, simbol al purității și inocenței. Tradiția de a pune în valoare ochii, definindu-i drept „oglindă a minții” este moștenită de la egipteni: femeile lor foloseau mult fard negru pentru prelungirea ochilor. În Grecia Antică, genele erau înegrite cu negru de fum, iar în Roma antică, femeile își umbreau ochii cu farduri verzi sau albastre. În timpurile recente fardarea ochilor marchează apariția unui nou tip de femeie, hotărâtă sigură pe sine, cu ochii conturați de eye-liner.

Astăzi gama produselor cosmetice s-a diversificat extrem de mult, dând posibilitatea tuturor femeilor, să beneficieze de miracolele pe care le înfăptuiesc: ascunderea semnelor lăsate de trecerea timpului sau mascarea propriilor îndoieli.

Ene Emilia

FASCINATIA MODEI ETNICE

Un imens izvor de idei și tradiții se ascunde în spatele unei lumi pline de fascinație. O privire în imensul mapamond vă va dezvălui cu siguranță nenumărate surprize legate de exotismul portului tradițional.

În Rajasthan, ultimul simbol al unei Indii legendare, există o armonie perfectă între cele două sexe; fără deosebire de vârstă și sex, toți poartă o fâșie din bumbac multicolor înfășurată în jurul taliei,

și poate puțin mai viu colorată pentru femei. În sudul Mexicului și în Guatemala, simbolurile și iconografia transformă vestimentația într-o adevărată istorie. De la corsaje, șaluri și fuste până la cămăși, pălării și pieptare, totul are o valoare etnică autentică, inspirată din tradiția străveche.

Țesăturile au desene pline de fantezie, uneori narative, iar broderiile povestesc mituri, legende și tradiție. În munții din Ladakh, se întâlnește un exemplu autentic de ansamblu rustic primitiv dar și sărac: femei cu fuste peste fuste, pieptare greoaie sub mantale de piele de capră asortate cu pălării tari și cilindre din praslă și catifea.

O paletă de culori foarte divesificată se constată în veșmintele tradiționale din Africa. În Birmania și Malaysia, indiferent de statutul social, bărbații poartă tunici din mătase sau bumbac strălucitoare. În insulele tropicale îmbrăcăminte este sumară dar esențială. Cel mai minimal concept de îmbrăcăminte, în care mama-natură și simplitatea au rolul esențial se poate întâlni în insulele Fiji, Hawaii sau Caraibe, unde un sarong, un pareo, un colan din flori, scoici sau semințe sau chiar o fustiță din paie este suficient.

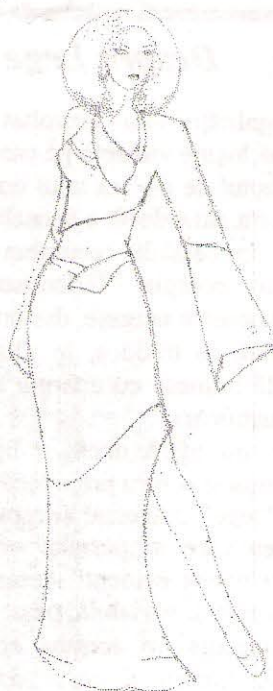
Tot de necrezut este portul tradițional și ritualurile străvechi din Japonia, țara informaticii și a industriei automatizate, unde în anumite zile se pot admira solemnele și complicatele costume ale vechilor ceremonii chiar și pe stradă.

Deși izolată și uitată, moda etnică și tradiția ei continuă să inspire și să fascineze stilisti și designerii, mereu în căutare de bizar și nou.

Denis Ornela

Highschool fashion - Highschool fashion - Highschool fashion

(Modelele lunii): Îndrăznește să fii cool! În aceasta luna, Mara, Piti și Simona, vă propun câteva modele, care, cu siguranță vă vor scoate din anonim, prin stilul lor trendy, șic dar și elegant.

Adolf Hitler
(1889-1945)

Despre acest “sinistru” și “nefast” dictator s-a scris un număr impresionant de articole și cărți și, probabil, se vor mai scrie și în continuare. Interesul pentru acest personaj rămâne treaz nu prin valoarea unui om și a operei sale, ci prin distrugerile și genocidul care au marcat anii 1939-1945.

Cu siguranță, cea mai gravă crimă a lui Hitler este Holocaustul, în care au fost omorâți milioane de evrei în lagărele de concentrare de la Treblinka, Auschwitz, Dachau, etc.

Instrumentul său era ideologia național-socialistă, născută din năzuințele curmate ale unor grupuri din Primul Război Mondial și cuprinsă în lucrarea “Mein Kampf”. Arienii, cu exponenții principali reprezentați de germani, urmau să formeze o rasă superioară, menită să cucerească celelalte popoare pe care să le exploateze. Latinii și anglo-saxonii erau considerați și ei arieni, dar fuseseră pervertiți de amestecul rasial și de evrei, aceștia din urmă fiind considerați responsabili pentru declinul Germaniei, astfel încât antisemitismul violent va deveni una din componentele principale ale politicii naziste.

Hitler considera că poporul german nu a fost înfrânt în Primul Război Mondial, ci trădat. Mizeria crescândă din țară l-a împins vizibil tot mai sus, astfel că, în 1923 era deja o personalitate marcantă pe scena politică din Bavaria. În aceste condiții, când valoarea mărcii era în scădere și revoltele provocate de foamete izbucneau peste tot, cu forțele de stânga dezbinat și într-o agitație de nedescris, primul trecut la atac a fost Adolf Hitler. El a știut să profite de pe urma stării de criză prin care trecea Germania pentru a deveni tot mai popular.

Vocabularul său era foarte bine dotat și, asociat cu o memorie excepțională, i-a atribuit și întărit aureola sa de infailibilitate. Odată cu eșecul “puciului” nazist de la o berărie din München, el își schimbă atitudinea politică și se conformează regulii de a cuceri puterea prin alegeri. În acest scop, crează noi detașamente de S.A. (batalioanele de asalt) și S.S. (forțele speciale de securitate), exploatând slăbiciunile Republicii de la Weimar și conflictele dintre socialiști și comuniști.

Hitler dispunea de o imaginație romantică, tenebroasă, pe care și-o cultiva neîncetat. Nu se poate spune că era lipsit de cultură, deoarece era un autodidact cu o nebănuită putere de asimilare și, în același timp, de simplificare, care îi aduceau, nu odată, elogii din partea admiratorilor. Visa la crearea unei rase pure, superioare, cu o nouă morală și o nouă religie, care să revitalizeze întreaga omenire.

Adolf Hitler a încercat pe tot parcursul vieții sale să adapteze intuiției proprii mersul evenimentelor. El deducea, cu o logică privită de el ca irefutabilă, că fusese “ales de providență” pentru a realiza o misiune ultraimportantă, care consta în crearea rasei ariene și poziționarea ei la conducerea omenirii. Complăcându-se în viziuni delirante, vorbea și acționa ca un profet al Vechiului Testament: “Am fost ales pentru a reuni și agita poporul german, pentru a intensifica viața sa politică și culturală. Trebuie să devin <<Führer-ul>>, ghidul și conducătorul unei lupte care să exploateze conflictele de idei și de formare ale timpurilor noastre”.

Megaloman și paranoic, Adolf Hitler este un exemplu trist pe care istoria ni-l oferă, dezvăluindu-ne încă o dată, dacă mai era nevoie, că omul nu este decât o ființă neajutorată și influențabilă.

Copilaș C. Emanuel

Despre Lege și (sau) Guvernare

Formulările întortochiate ale legalității s-au dezvoltat în jurul nevoii de a ne ascunde nouă înșine violența pe care o plănuim împotriva alora. Între faptul de a-i lua unui om o oră din viață și acela de a-i lua viața, nu e decât o deosebire de nuanță. Și, într-un caz, și în celălalt, recurgem la violență, îi consumăm acelui om energia. “Eufemisme” sofisticate pot disimula intențiile noastre ucigașe, dar orice folosire a puterii împotriva altuia, se traduce, în ultimă instanță, prin simplul enunț: “Mă hrănesc cu energia ta.” Oamenii își găsesc întotdeauna justificări.

Legi rigide și imuabile nu oferă decât o bază comodă pentru justificările fiecăruia și pentru prejudecățile pe care ele le sprijină. Singura “lege” universal acceptată pentru toți muritorii ar fi aceea care ar permite orice justificare; or, acesta este un nonsens evident! Aceasta, deoarece legea trebuie să fie flexibilă și variabilă, pentru a se adapta la noi cerințe, pe măsură ce acestea apar. Altminteri, ea nu există decât pentru a servi drept justificare celor puternici.

Există o limită a forței, pe care nici cei mai puternici nu o pot atinge fără să se distrugă. Adevărata artă a guvernării constă în evaluarea acestei limite. Legea trebuie să rețină modalitățile adecvate de a se disocia de formele tradiționale, fiindcă nimic nu este mai sigur decât persistența formelor legii, chiar și atunci când a dispărut orice nevoie de justiție. Utilizarea “greșită” a puterii este greșea fatală în care cad ades sistemele de guvernământ.

Legea nu poate fi “unealtă” a răzbunării, după cum nu poate fi nici “ostatic” nici “bastion” împotriva “martirilor” pe care i-a creat. O bună guvernare nu depinde niciodată de legi, ci de abilitățile și destoinicia, precum și de calitățile personale ale celor care guvernează. “Mașinăria” guvernamentală este întotdeauna subordonată voinței celor care o conduc. De aceea, cel mai important element al artei guvernării este metoda de alegere a conducătorilor.

Alexandru Putnoki

Mai mult decât un prieten: o nouă speranță!!!

E seara marelui meci. Săptămâni de zile antrenorii de fotbal și-au învățat jucătorii elementele de bază ale jocului: driblingul, șutul, deposedare și preluarea. Antrenamentele obositoare au continuat zi de zi. Și iată, acum stadionul e plin cu suporterii care scandează numele favoriților, iar adversarii sunt deja pe gazon. Înainte de a părăsi vestiarul, antrenorul își mai adună odată echipa. Nu mai e timp de lecții și antrenamente, dar vrea să le mai spună un ultim cuvânt de încurajare înaintea confruntării ce le stă în față. Știe că, odată ce echipa va intra în teren, va avea foarte puține ocazii să-I mai învețe ceva. Ultimele sale cuvinte sunt de o importanță vitală și ar putea chiar să schimbe soarta jocului. După ce a dat sfaturile convenite, își trimite echipa pe teren să dea tot ce are mai bun.

Un părinte care își pregătește copilul pentru adolescență, se aseamănă foarte mult cu antrenorul unei echipe de fotbal. Din copilărie la învățat "elementele de bază": cele care îl fac pe tânăr să fie gata pentru întrecerea ce se apropie. Unul dintre elementele acestea este respectul față de sine. Acesta este un factor cu care se confruntă atât de mulți adolescenți în perioada vieții. Tinerii se cred inferiori fie din cauza singurătății, a "prietenilor" greșit aleși, sau chiar din cauza unor părinți care accidental pot să îi facă pe copiii lor să creadă că nu sunt destul de inteligenți. Dacă tu sau colegul/a tău sunteți încercați de aceste sentimente, îngăduiți-ne să vă dăm câteva sugestii. În primul rând începeți să priviți la oamenii din jurul vostru și să vedeți dacă nu cumva și ei sunt în aceeași situație. Ei își trădeză aceste sentimente fiind foarte timizi și retrași, sau extrem de zgomotoși și agresivi. Astfel veți învăța curând să recunoașteți semnele complexului de inferioritate și veți afla că este foarte răspândit. Când ați înțeles că și alții sunt asemenea vouă, nu vă veți mai simți niciodată singuri. Veți avea mai multă încredere în voi înșivă, pentru că știți că tuturor le este teamă de condiția de inferioritate și de posibilitatea de a deveni ridicoli și aceasta înseamnă că, de fapt, suntem toți în aceeași barcă găurită, încercând să astupăm găurile. Pentru a săvârși acest lucru avem nevoie de Cineva cu experiență, căruia sigur nu îi va fi teamă să repare ceea ce noi nu putem, în cel mai bun mod. Și cine ar fi mai potrivit pentru această lucrare decât Cel ce a creat chiar omul? Da, de Dumnezeu vorbim; un Creator căruia tinerii din ziua de azi cu greu îi rostesc numele, de teamă să nu pară prea demodați, sau să nu fie luați în derâdere de cei din jur.

- *Iulia, dar de unde știi noi că există acest Dumnezeu de care vorbești tu? L-a văzut cineva?*
- *Sergiu, vântul există???*
- *Desigur.*
- *L-ai văzut?*
- *Nu. Dar nu poți să-mi sugerezi ca nu există, atâta timp cât simt adierea lui și mai mult, uită-te la rezultatele sale. Și acum crengile copacilor se mișcă din cauza lui.*
- *Păi, atunci te rog să te uiți în jurul tău și să observi "rezultatele" Dumnezeului de care vorbesc. Ești înconjurat de natură. Aceasta e una din mulțimea de lucruri săvârșite de Creator. Sau chiar vântul...*
- *Eu, tind să cred în existența unui Dumnezeu, căruia oricând pot să-I mărturisesc problemele mele și să fiu sigură că nu vor trece pe lângă alte câteva zeci de urechi, ca un mare subiect de bârfă. Și parcă mie greu a crede că, cu mult timp în urmă totul a apărut în urma așa zisei explozii numite "Big-Bang", și fragmente din "materia existentă din totdeauna" s-au ordonat formând fiecare lucru minunat care ne înconjoară.*
- *Sergiu, spune-mi te rog ce șanse există, ca dacă explodează o casă, lemn cu lemn să se refacă și bucățile din cărămidă să formeze una întreagă... măcar una?*
- *Nu cred că există prea multe șanse.*
- *Așa credeam și eu. Mai permite-mi să-ți spun că mă consider(atât pe mine cât și restul lumii) prea superioară și poate cu o prea mare mândrie ca să-mi văd strămoși pe biete maimuțe; chiar dacă mulți tineri din ziua de azi probabil vor să dovedească acest fapt și împrumută mult din comportamentul lor. Sper doar să nu ajungă "pe cale de dispariție", ca multe din aceste primat*
- *În fine, să continuăm ideea!*

Deci, cum spuneam, tinerii ar trebui să facă din Dumnezeu nu un dușman... ci un PRIETEN. Să fie mai mult decât "cel în care trebuie să credem pentru că așa spun mama sau tata, sau că ne-a învățat bunicul", și să nu ne fie rușine cu un aliat puternic din toate punctele de vedere alături de noi.

Știai că Dumnezeu te vede când suferi? El cunoaște temerile și frustrările adânci pe care credeai că nimeni nu le știe. El îți cunoaște dorințele inimii și este întotdeauna prezent când o lacrimă îți curge pe obraz... când te simți singur.

Dacă Dumnezeu ne poate iubi atât, așa cum suntem, de ce nu ne putem accepta și noi? Este marea întrebare.

Referitor la inferioritatea de care am amintit, îmi permit să spun că Dumnezeu ne-a lăsat mintea cu un scop. Putem să ne compensăm slăbiciunile, cu ajutorul minții; iar dacă un petec nu va fi pus bine, Creatorul va vedea că tu ai încercat și nu se va întâmpla nimic rău, pentru că mâna Lui va reface "găurile din barcă". Și, dacă colegul de bancă ia în derâdere modul în care arăți, faptul că ai mai puțini bani de buzunar, sau că îmbrăcămintea ta este mai modestă, vrem să ști că valorile prețuite de lume - frumusețea fizică, inteligența, banii... nu sunt de preț în ochii lui Dumnezeu. Fiecare din noi avem o valoare mult mai mare decât bogățiile lumii întregi. El ne prețuiește pentru că suntem oameni, nu în funcție de cum arătam, cine sunt părinții noștri, sau ce am realizat în viață. De ce? În afară de dragostea Ce-l caracterizează, pentru că suntem făcuți de mâna lui.

Ultimul sfat(dar cel mai important) pe care vi-l dăm este să rămâneți prieteni cu Dumnezeu, în timpul acestor ani. El vă iubește și vă înțelege toate nevoile și dorințele. Va fi alături de voi în zilele cele mai strălucitoare și în nopțile cele mai întunecate. Când vă veți confrunta cu aspectele fundamentale ale vieții(alegerea unui partener, a unei profesii), El vă va călăuzi pașii... "Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările". Ce promisiune încurajatoare!!!

Viașu Iulia & Mario Trică

Top Pretty boy

De câte ori rămânem cu privirile ațintite la băieții cu fețe angelice sau senzuale care te dau gata dintr-o privire? Cu siguranță fetele nu au fost scutite de nevinovatele priviri seducătoare ale unor super-băieți, care te cam dezlipesc de orele plictisitoare și monotone, și te duc spre vise... evident alături de ei. Și pentru că aproape pe fiecare adolescentă o macină gândul la cel mai seducător tip, ne-am hotărât să vă ușurăm alegerea alcătuind un sondaj de opinie printre voi, care a ales cei mai râvniți «băieți» din liceu.

1. Deatcu Andi
2. Grigore Florin
3. Parvan Marius
4. Șerban Denis
5. Dancea Flavius

6. Petcov Cristi
7. Savu Andrei
8. Uiuiu Leo
9. Viașu Nicu
10. Ienciu Luci

Sondaj realizat de Denis Gal

William Shakespeare (1564-1616)

Este cel mai mare dramaturg și poet al renașterii Engleze. S-a născut în orașelul Stratford-upon-Avon. Se stabilește la Londra, unde în curând se afirmă ca actor, autor dramatic, poet, mai târziu ajungând și coproprietar a două importante teatre londoneze. La începutul carierei sale de scriitor, Shakespeare a prelucrat deseori piese scrise în prealabil de alții, dar aducându-le o structură nouă, profunzime în gândire, o bogăție de idei și o formă atât de înaltă, încât modelele vechi au fost date uitării. Activitatea sa de dramaturg s-a desfășurat pe durata a 22 de ani. În decursul celor 22 de ani, Shakespeare și-a însușit un număr de 37 de piese.

Dramele istorice shakespeareiene, au fost prilejuite de marea victorie engleză asupra Spaniei, care pornise să invadeze Anglia, precum și de victoria definitivă a monarhiei centralizate împotriva feudalismului anarhic. În aceste drame, Shakespeare desfășoară un amplu tablou dramatic al Angliei feudale, cu grele războaie externe și sângeroase lupte interne, cu victorii și dezastre, cu fapte eroice și cu trădări infame. În acțiunea acestor drame apar conflicte în care sunt angajate forțe sociale puternice: monarhia, Biserica Catolică, aristocrația feudală, curtenii, orășenii, țărani.

În seria dramelor sale istorice, cele mai bine realizate artistic sunt "Richard III", "Henric IX" și "Henric V". Ca fiecare om, Shakespeare a avut și o latură comică, iar prin intermediul acestor laturi el ridiculiza și critica societatea burgheză din timpul lui. Comediile lui Shakespeare sunt în număr de 15. Acțiunea lor este plasată de obicei în Grecia sau Italia, în lumea sudului. Totuși, se fac aici, în permanență, aluzii la realitățile din Anglia contemporană lui. Cele mai importante comedii shakespeareiene sunt: "Nevestele vesele din Windsor", "Îmblânzirea scorpiei", "Visul unei nopți de vară", "Negtătorul din Veneția".

În ultimele sale așa-numite comedii ("Cyrubeline", "Furtuna", "Poveste de iarnă") încep să apară note melancolice, sentimentul dezamăgirii în fața realității vremii, totuși, prin Prospero, personajul principal din "Furtuna" (piesă care a fost numită "testamentul" lui Shakespeare) marele dramaturg transmite omenirii un sentiment de încredere în viitor. Celor mai mulți oameni când aud de Shakespeare le fuge gândul la "Romeo și Julieta", urmat apoi de "Hamlet". Cu toată dezamăgirea pe care o exprimă în tragedii, iubirea lui de oameni și marea sa încredere în virtuțile morale ale omului, nu-l lasă să ajungă până în adâncurile deznădejdiei. De aceea, chiar și în marile sale tragedii dreptatea învinge, omul, care reprezintă binele, triumfă asupra răului.

"Ceea ce trebuie să imiți citindu-l pe Shakespeare este felul de a studia lumea în mijlocul în care trăim" (Stendhal).

Bogdan Fluțar

Incursiune în istoria educației fizice

Grecia

Niciodată natura nu va putea fi reprezentată, ca justiția, cu balanța dreptății în mâini. Parțialitatea ei în distribuirea zestrei de frumusețe a lumii este flagrantă.

Pe harta peninsulei Balcanice, în partea de miazăzi a Europei, grecia arată ca o bucată de pământ zdrențuită, risipită în insule și istmuri, promotorii stâncoase și perisipuri line. N-ai putea ghici ce peisaje minunate se ascund printre ele. Și totuși, în apusul peloponezului, dincolo de Arcadia pe nedrept cântată se află un loc binecuvântat, la care trebuie să se fi gândit Eminescu:

“Cer frumos, adânc albastru, străveziu, nemărginit;

Din coloanele de dealuri se întind văile line

De dumbrave, de izvoare și de râuri cristaline,

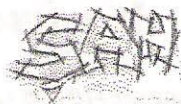
Care lunec zdumicate pe-a lor bulgări de granit.”

Oare nu așa arată olimpia? Coline dulci, împădurite până în vârfuri, înconjură pajiști și poiene înflorate, stropite de apele Alfeului și ale Cladeosului, țărnut de platani. Și peste toate soarele blând al Greciei, jucându-se prin frunziș și oglindindu-se în unde...

Valea aceasta pitorească a fost considerată cândva cea mai frumoasă vale a Eladei. Nu-i de mirare că oamenii au ales-o drept loc de reculegere și desfătare. Totul contribuia aici la împlinirea acestor năzuințe. Nu numai seninul și calmul atmosferei, ci mai ales darurile vegetale ale naturii.

Fenicienii și egiptenii au creat sere sau grădini zoologice. Grecii au creat *grădini pentru oameni*. Cu ele au împrejmuit, întâia dată, gimnaziile și locurile de întrecere, conformându-se simțului lor estetic, în care armonia tuturor elementelor era firească. Așa stând lucrurile, nu puteau alege un loc mai potrivit pentru jocurile lor tradiționale, statornicite a se ține din patru în patru ani.

E nevoie de multă imaginație și de profunde cunoștințe arheologice pentru a putea constitui mintal Olimpia, după ruinele și resturile scoase la iveală din săpături, la aproape trei milenii de epoca în care ea a stârnit admirația antichității. În această tentativă, chiar de am apela la ajutorul lui Causanias, tot planșei ar trebui să-i lăsăm întâietatea în deslușirea întregului complex de construcții de la poalele muntelui Cronion.

Marti, 27 martie, a început Campionatul de șah pe liceu. La acest concurs au participat 14 elevi. S-au jucat 3 runde pe parcursul a 2 ore și jumătate. Au fost unele partide rapide, cu multe greșeli de partea ambilor jucători, dar au fost și partide frumoase, presărate cu combinații de ambele părți cum ar fi partida jucată între Trică Laurențiu și Savu Andrei. O surpriză plăcută a venit din partea lui Kovacs Gabriel, care a acumulat 2 puncte din cele trei posibile. După concurs, clasamentul (provizoriu) arată cam așa:

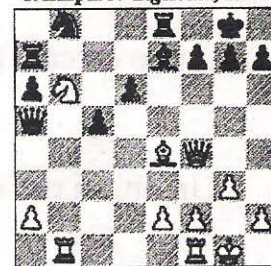
1.	Dimulescu V. Petru	3 puncte
2.	Trică Sergiu	2½ puncte
	Trică Laurențiu	2½ puncte
3.	Kovacs Gabriel	2 puncte
	Bogdănescu Florin	2 puncte

Concursul va continua marți, 3 aprilie, de la ora 16. Cei înscriși sunt rugați să se prezinte având, eventual, și un șah cu ei. Fie ca cel mai bun să câștige!

Laurențiu Trică

Diagrama lunii

G. Kasparov-Ligterink, 1980

albul mută

Răspunsul la diagrama din numărul precedent:

1. N:h7+! R:h7 2. D:e6! 0-1

FORMULA 1

Formula 1 reprezintă cel mai îndrăgit concurs de mașini. Cel mai bun și cunoscut al acestui concurs este Michael Schumacher în zilele noastre. Germanul a fost campion mondial de trei ori, cu ceva mai mult decât pilotul echipei rivale, finlandezul Mika Hakkinen, care profitând de absența îndelungată a rivalului său, devine campion mondial doi ani consecutivi. În primele două curse ale acestui an, respectiv cea de la Melbourne (Australia) și cea de la Sepang (Malayesia), germanul scuderiei Ferrari nu a mai vrut să-i dea rivalului său șansa de a câștiga, astfel el devenind învingător în ambele curse. Următoarele două curse de Formula 1 se așteaptă pe 1 Aprilie la Interlagos în Brazilia și pe data de 15 ale aceleiași luni la Imola în San Marino.

Clasamentul general al piloților rezultat în urma curselor de la Melbourne și Sepang arată astfel:

1.	Michael Schumacher / GER / 20 p
2.	David Coulthard / SCO / 10 p
	Rubens Barrichello / BRA / 10 p
3.	Heinz-Harald Frentzen / GER / 5 p
4.	Nick Heidfeld / GER / 3 p
5.	Ralph Schumacher / GER / 2 p

6.	Kimi Raikkonen / FIN / 1 p
	Mika Hakkinen / FIN / 1 p

Clasament general constructori:

1.	Ferrari 30 p
2.	McLaren Mercedes 11 p
3.	Jordan-Honda 5 p
4.	Sauber Petronas 4

Amelia Șuşcă

Anecdote

Medicul stomatolog își liniștește pacientul:

- Nu vă fie teamă! Strângeți tare din dinți și deschideți gura mare.

O femeie intră în cabinetul unui doctor, spunând cu voce de bas:

- Bună ziua, doctore!
- Dar ce aveți la gât?
- La gât? A, medalionul de la bunica!

Soacra i se adresează nurorii:

- Băiatul meu se plânge că duce alături de tine o viață de câine.
- Așa e, mamă soacră! Se întoarce acasă murdar ca naiba, se așează confortabil în fotoliu și așteaptă să fie hrănit...

- De când aveți această astenie de primăvară?
- Din toamna anului trecut...

Disperații

Maxime

Pentru a te conduce pe tine însuși, folosește-te de cap; pentru a conduce pe alții, folosește-te de inimă.

Lanțurile cu care ne leagă obișnuința sunt prea ușoare pentru a fi simțite la început, dar prea grele pentru a scăpa de ele după ce ne-au legat.

Un obicei rău este prima dată un simplu vizitator, abia mai târziu va deveni un stăpân nemilos.

Obiceiurile proaste ne țin prizonieri, iar mândria este paznicul care nu ne lasă să cerem ajutor.

Încă nu am auzit de cineva care să renunțe la un obicei prost puțin câte puțin.

Anunț: Adresați-ne propuneri, poezii, articole, sugestii la căsuța poștală instalată în biblioteca liceului.

Colegiul de redacție: Denis Gal, Dan Camelia, Mircsov Petronela, Deatcu Oana, Trică Laurențiu, Bakó Lóránt, Dimulescu V. Petru, Savu Andrei.

Profesor supra-vegheor: Ramona Lungu.

Aducem mulțumiri pentru sprijinul acordat domnului profesor Lepuș Cristian.

Colaboratori: Broștean Cristina, Copilaș C. Emanuel, Romina Matei, Viașu Iulia, Ene Emilia, Daniela Rusu, Miruna Lungu, Corina Antoni, Cristina Savu, Șuşcă Amelia, Laczko Andreea, Lepoev Mara, Marincat Simona, Grijac A. Maria.

Poșta redacției: Str. Andrei Șaguna Nr.4 Sânnicolau Mare.

E-Mail: revistanoi@usa.net

Internet: <http://revistanoi.8k.com>